

— Дончето ми взе луничката, иска да иде задъ деветъ морета далечъ. Мене ми е мъчно за Дончето, не я пушамъ!

Събудилъ Дончето, попиталъ го:

— Защо ми взе луничката?

Пипнала се Дончето по лъвата буза, подъ лъвото око — има си луничка. Косювата луничка отишла у нея. Зарадвала се, нѣма вече Косю да отива задъ деветъ морета. А после се разтжжила и казала:

— Ами, като ми се махне луничката, и азъ ли ще замина?

Косю я погледналъ натжженъ. Нищо не ѝ казалъ. А Дончето все мислила и все нищо не намисляла. Знаела си само едно: да не ходи задъ деветъ морета.

Пъкъ черната катеричка, щомъ си отишла у тѣхъ и рекла да изплюе луничката, гдето я облизала отъ бузата на Кося, изплюла, намѣсто луничка, едно зрънце бисеръ. Зачудила се. Гледа си опашката — едно косъмче ѝ нѣма. Разбрала, че сбъркала. Бисерчето, гдето го изплюла, било онуй мѣсто отъ бузата на Дончето, кждето се лепнала луничката на Кося. Какво да направи? Стояла, мислила, размисляла и решила: да си иска отъ Дончето луничката, а да ѝ върне бисерчето. Ами какъ да го поиска? Издебнала една нощъ, занесла бисерчето и го сложила въ шепата на Кося. До сутринята бисерчето се преобърнало на цѣлъ герданъ отъ бисерчета. Събудилъ се Косю, гледа: герданъ отъ бисерчета въ ржката му. Вика на Дончето:

— Нощесъ нѣкой ми донесълъ единъ герданъ отъ бисери за тебе, Донче! Сложи си го на шията!

Грабнала Дончето бисерния герданъ, рекла да го метне-презъ шия, ала едно зърно досегнало луничката. Скжсалъ се герданътъ, прѣснали се бисернитѣ зърна. А онова зърно, дето досегнало луничката, било наречено отъ черната катеричка: да си иде на мѣстото, пъкъ луничката да иде на бузата на Кося. Тѣй станало. Но, като била луничката и на Кося, и на Дончето, магията се развалила. Черната катеричка си рекла:

— Отъ сега нататъкъ, който носи тази луничка, нѣма да ходи задъ деветъ морета, а тя да му вѣди бисеръ. Да го прави отъ богатъ по-богатъ.

Дѣдо Благой се позасмѣ.